

гледали че таквази смърть спокойно сносяли онѣзи, които се наричали Христиени. Съ този начинъ на-казанія-та размножавали мъченици-тѣ и помагали штото Християнство-то все повече да се разширява и разпространява. Случвало се примѣри, штото нѣкой християнинъ въ тъмница-та и осжденъ вече на смърть при послѣдния часъ на живота си обръщталъ въ хри-стианство своя другаръ и водилъ го съ себе-си къмъ мѣсто-то, дѣто ште ги накажатъ съ смърть.

По време-то на Диоклицияна християнство-то ста-нало таквази политическа сила, съ която трѣбало да се обнася твърдѣ предпазливо. То било многобройно не само въ държава-та, ами и въ войска-та. Привър-женци-тѣ на ново-то учение имали тогази и свои ревностни проповѣдници въ сички-тѣ обществени класове, дори най-сетнѣ и въ самия дворъ; — Жена-та и дъщеря-та Диоклициянови исповѣдвали нова-та религия. Подиръ смърть-та на Диоклицияна, Констан-тинъ за да одържи побѣда надъ междуособни-тѣ вой-ни — привлече на своя страна християни-тѣ и тѣ му свойски помогнахъ. Кога управлявалъ Константинъ империя-та, християнство-то станало владѣйшта ре-лигия. Сега вече дошло време да дава езичество-то смѣтка на християнство-то заради гонение-то на пре-дишни-тѣ императори. То обевн смъртенъ бой на ез-ичество-то. Сичка-та классическа цивилизация, фило-софия-та, наука-та, искусство-то — сичко се приема-ло за езичество и трѣбало да се истрѣби като суета и искушение на грѣшния свѣтъ. Тѣзи гонения по свои-тѣ слѣдствия ни най-малко не приличали на